

Betragtninger, jeg har tilladt mig at gjøre gjældende i den Forhandling, jeg har havt med det. Dels ifølge disse Omstændigheder, og dels fordi en allerede temmelig lang Erfaring tilstræffelig turde have vist, at det er temmelig haabløst at stille Forslag op om at forhøje de Summer, som Udvalgene i den Slags Sager mene at maatte være passende, har jeg ved denne Leilighed indskrænket mig til at stille et Par i og for sig, naar man ser paa Summerens Størrelse, meget ubetydelige Forslag. Jeg har altsaa navnlig opgivet at søge gennemført en Forhøielse paa de Punkter, hvor Udvalget har foreslaet Nedsættelser, som jeg i og for sig ikke kunde billige, forsaavidt der ikke i disse Nedsættelser ligger Noget, som kunde betegnes som beroende paa noget Andet end et Skøn, altsaa Noget, der mere havde Karakteren af et Principspørgsmaal. Det lader sig naturligvis ikke afgjøre med fuldstændig Sikkerhed, hvis Skøn, Ministerens eller Udvalgets, der er det rigtige. Naar Justitsministeren mener, at der bør tillægges en Embedsmand f. Ex. 100 Rd. som Erstatning for Udgifter til Leie af et Kontor, medens derimod Udvalget mener, at et Beløb af 70 eller 80 Rd. kan være passende, og naar man overhovedet ikke vil lade det komme an paa, hvad den vedkommende Embedsmand faktisk har udgivet, men ser paa, hvad der formenes passende at maatte udgives af ham, da kan Justitsministeren ikke med fuldstændig Sikkerhed sige: mit Skøn er paalideligere end Udvalgets. Hvor der er Tale om et saadant Skønsspørgsmaal, har jeg derfor høiet mig, idet jeg har anset en videre Kamp med Udvalget for at være forgæves. Jeg tror nemlig at turde forudsætte, at Thinget vil være tilbøieligt til, naar Udvalgets Skøn staar imod Ministerens Skøn, da at anse Udvalget for en paalideligere Skønssdommer end Justitsministeren, selv om jeg tilstaa, at jeg just ikke altid vil være enig med det ærede Thing i denne Opfattelse. Men der er et Par Punkter, som for mig have en anden Betydning, og hvor jeg derfor har anset det for min ligefremme Pligt at stille Ændringsforslag, og jeg kan tilføie, at det er mig kjær, at det, hvorom, det paa disse Punkter dreier sig, er i og for sig meget ubetydelige Beløb, saa at det bliver saa meget mere iøjnefaldende, at det forsaavidt just ikke er Pengene om at gjøre, men derimod Principspørgsmaal, der kunne have deres Betydning ogsaa for Fremtiden og altsaa angaa noget mere end de enkelte Tilfælde. Til disse Ænderingsforslag vil jeg tillade mig at knytte nogle faa Ord til nærmere Forklaring. Det første af dem gaar ud paa at forhøje den af Udvalget for Binding Herreds Vedkommende foreslaede Sum med 50 Kr. eller, for at tale i gammel Mønt, med 25 Rd. om Aaret, altsaa ikke med nogen stor Sum. Det andet Forslag er stillet til Udvalgets Ændringsforslag Nr. 8 og gaar ud paa at forhøje den der af Udvalget ind-

stillede Sum paa 2,650 Kr. til 2,700 Kr. altsaa igjen kun med 25 Rd. eller 50 Kr. Endelig det sidste Ænderingsforslag er stillet til Ændringsforslag Nr. 9, hvor Udvalget har indstillet Kontorholdsgodtgjørelsen for Vedelsborg Visk sat til 1,650 Kr.; mit Ænderingsforslag gaar ud paa at sætte den til 1,670 Kr., og altsaa er der kun en Forskjel af 20 Kr. eller 10 Rd. Naar jeg paa andre Punkter har opgivet at søge Forhøielse, hvor Udvalgets Nedsættelser vare ikke saa lidet større end baade 20 og 50 Kr., beder jeg det ærede Thing deri at se et Vidnesbyrd om, at naar jeg har stillet Ændringsforslag paa disse tre forholdsviis underordnede Punkter, da er det, fordi jeg ikke kan Andet end tillægge dem som Principspørgsmaal en vis større Betydning. De to af mine Ænderingsforslag, det første og det tredje, angaaende Binding Herred og Vedelsborg Visk, dreie sig begge om det Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt, at Udvalget gjør en efter min Mening vilkaarlig Nedsættelse i Erstatningen for Postoudgifter. Det er ikke ret længe siden, at den ærede Drdsfører havde Leilighed til i en anden Sag at udtale sig om dette Spørgsmaal, og forsaavidt letter det mig mine Udtalelser, idet jeg kan knytte mine Bemærkninger til, hvad Thinget for et Dieblit siden hørte udtale af den ærede Drdsfører. Jeg maa da forudstikke den Bemærkning, at her aldeles ikke kan være Tale om nogen Mistillid til Rigtigheden af de vedkommende Embedsmænds Opgivelser af hidtil havde Postoudgifter; thi der foreligger indtil Hvid og Skilling konstaterede Oplysninger over de Udgifter, som de paagjældende Embedsmænd have havt i Løbet af de sidste tre Aar, og det er Gjennemsnittet af disse virkelig havde Udgifter, som der nu er Spørgsmaal om at eksatte dem, da de efter Postlovgivningen for Fremtiden selv skulle afholde disse Udgifter. Ved altsaa at afsnappe disse henholdsvis 25 og 10 Rd. i Postbeløbet, gjør man i Virkeligheden ikke Andet, end at man tager henholdsvis 50 og 20 Kr. ud af de paagjældende Netsbetjentes Lomme, idet man ikke giver dem Vederlag for de Udgifter, de i Embeds Medfør have. Man gjør altsaa i Virkeligheden disse Afdrag i de Sager, der efter Loven tilkomme de vedkommende Embedsmænd. Den ærede Drdsfører har jo været fuldstændig enig med mig deri, at der ikke er Tale om at tvivle om Rigtigheden af de vedkommende Embedsmænds Opgivelser af Postoudgifternes Størrelse, men den ærede Drdsfører mener, at man ogsaa skal paase, at de vedkommende Embedsmænd ikke paatage sig unødvendige Udgifter; man skal med andre Ord sætte en Stopper for deres Skrivelyst. Jeg tillader mig her at gjøre den Bemærkning, at man kan være aldeles overbevist om, at der ikke er nogen praktisk Embedsmand, som for sin Fornøielses Skyld skriver Embedsbreve og derved forøger det Arbejde, han har, og som i Reglen er meget betydeligt for